

» — Белки ти не познавашъ Александра?

» — Кой Александръ?» отговори на бързо офицеринтъ.

» — Александра Менчикова.

» — Да,» каза офицеринтъ, »познавамъ го и ся надѣвамъ да го познавамъ добръ, защото сжмъ слугувалъ подъ управлението му.

» — Е добръ! той е прѣдъ тебе,» каза му Менчиковъ.

»Офицеринтъ, като намираше случката за неповѣрване, зѣ го за единъ селянинъ който ся е поврѣдилъ въ умътъ и не знае що говори. Тогива Менчиковъ го хвати за ржката и го отведе до прозорчето на колибата.

» — Вишь мж добръ», каза му, »и напомни си добръ чжртитѣ на твойтъ ветхъ генералъ.»

»Офицеринтъ като го гледа доволно врѣме съ внимание, сѣка да го познае на конецъ, и извика съ удивление :

»Е! Княже мой, по кой случай Ваше Височество е достигнало въ това окаенно положение?

»Махни тѣзи думи *Князь* и *Височество*,» прѣсече го Менчиковъ, »азъ не сжмъ вѣки освѣнь единъ несчастенъ селачъ такжвъ какжвто сжмъ ся родилъ. Богъ, който мж вжзвисочи до вржхтъ на челоувческото пустославие, мж свали въ пжрвобитното ми сжстояние.»

»Офицеринтъ, който ся бѣше увѣрилъ вѣки, като сжглѣда въ кжтътъ на колибата одного младаго селачинина който ся занимаваше да си кжрпи съ вржви ходилата на скжсаннитѣ си ботуши, попита го съ нисакъ гласъ ако познава тогози челоувка.

» — Да,» отговори му младийтъ челоувкъ, той е Александръ — баца ми. Белки и ти искашь да не ни познавашъ въ това ни долньо положение, ти който толкова пжтя и толкова врѣме си ѣлъ хлѣбтъ ни?»

»Бащата, като чу синтъ ся да говори тжй, накара го да млжкне, и като ся обжрна кжмъ офицеринтъ, каза му:

» — Брате, упростете на несчастното ми чадо скжрб-